

under sygdom uden nogen karenstid. Endelig vil dagpengene i højere grad betyde en egentlig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Socialreformkommissionen påpeger, at opretholdelse af karenstid bevirker, at forsikrede må bære en vis selvrisiko. Herved sker en vis begrænsning af udgifterne samt af antallet af dagpengetilfælde. Også en del misbrug kan hindres, og endelig vil karenstidsregler bevirke en lettelse for administrationen.

Kommissionen bemærker, at man anser en ordning med 2 karensdage, men uden efterbetaling, for realistisk, og at man endvidere har overvejet en ordning med 1 karenstid uden efterbetaling, men at der ikke synes at være praktisk mulighed for at gennemføre en fuldstændig ophævelse af karenstiden samtidig med, at en ny dagpengeordning med ændrede beregningsprincipper m. v. sættes i kraft.

Spørgsmål 8:

Under henvisning til svaret på spørgsmål 5 udbedes

a. en kort redegørelse for, hvorledes man er nået frem til en skønnet merudgift på 230 mill. kr. i forbindelse med ophævelsen af varighedsbegrænsningen, og om dette tal skal reduceres med en forholds-mæssig del af den skønnede besparelse på udgifterne efter forsorgsloven (i bemærkningerne anslået til 50-60 mill. kr.) og i bekræftende fald med hvor stort et beløb. I denne forbindelse ønskes oplyst, om den skønnede besparelse omfatter såvel udgiften efter forsorgslovens § 53, stk. 2, som udgiften efter § 58, stk. 2. Det bedes endvidere anført, hvilken vægt man i forbindelse med skønnet har tillagt de bestræbelser, kommunerne skal udøve i medfør af § 45.

b. Er der i forbindelse med de anførte skøn vedrørende udgiftsformindskelsen ved indførelse af karenstid i lovforslaget taget hensyn til de indtrufne uforudsete svingninger?

Svar:

a. På grundlag af statistik fra dagpengeordningerne i Sverige og Norge er det anslå-

et, at afskaffelsen af 1 års varighedsbegrænsning vil betyde en merudgift på 10-15 pct. i forhold til en ordning som den gældende lønarbejderordning.

Udgifterne til den gældende lønarbejderordning er for 1972-73 anslået til ca. 900 mill. kr. Afskaffes forsørgerbegrebet, vil denne udgift blive forøget med 45-50 mill. kr., hvorefter udgiften ved varighedsbegrænsningens ophævelse for lønarbejdere kan anslås til ca. 110 mill. kr.

Ved beregning af de samlede dagpenge — ca. 90 mill. kr. — der vil blive udbetalt til funktionærer og tjenestemænd, der er syge ud over 1 år, er der taget hensyn til antallet af funktionærer og tjenestemænd og til, at disse har en lavere sygelighed end lønarbejdere, samt til at funktionærers og tjenestemænds indkomst i gennemsnit er højere end lønarbejders.

De resterende 30 mill. kr. er den skønnede udgift ved varighedsbegrænsningens ophævelse ved ulykkestilfælde og for selvstændige.

De samlede udgifter ved varighedsbegrænsningens ophævelse på 230 mill. kr. skal i henhold til svaret på spørgsmål 42 reduceres med ca. 35 mill. kr., som er den besparelse, der opnås ved, at udgifterne efter forsorgslovens § 53, stk. 2, vil blive afholdt efter dagpengeloven. Udgiften efter forsorgslovens § 58, stk. 2, indgår i det samlede skøn over besparelsen på grund af karenstidens og varighedsbegrænsningens ophævelse, men det er ikke muligt at specificere beløbet.

Da det ikke anses for muligt at skønne over den økonomiske betydning af de bestræbelser, som kommunerne skal udøve efter § 45 for at begrænse varigheden af sygdomstilfældene, er der ikke taget hensyn til dette forhold i beregningerne.

b. I henhold til svaret på spørgsmål 33 bemærkes det, at der intet sted i beregningerne er taget hensyn til de uforudsete svingninger i dagpengeudgifterne efter den gældende lønarbejderordning.

Spørgsmål 9:

Ad § 4, stk. 1, spørges, om udtrykket „arbejdsudygtig“ ikke vil være at foretrække af sproglige grunde.